

ให้รู้จักเวลาเจ็บและเวลาพูด

- 1 เขาตำหนิ ดีผู้- ไม่รู้ค่า
บางครั้งเจ็บ ได้เปรียบ และปลอดภัย
- 2 เก็บโมโห ไว้ในใจ ไม่ดีแน่
คนที่ขอม- รับผิด จิตเมธา
- 3 คนที่ตัด- สิ้นไป ในยามโกรธ
ใครล่วงเกิน ตรุณา มาแนบกาย
- 4 คนเจ็บไว้ ในที่ ย่อมมีค่า
คนพูดพล่าม ยามใจ ใส่ตะบัน
- 5 บ้างเจ็บฉิบ เพราะไม่มี ที่จะกล่าว
เพราะรู้ซึ้ง ถึงค่า เวลาวาร
- 6 คนฉลาด เจ็บไว้ จนได้จังหวะ
คนโง่มัก ปากโป้ง โพล่งวจี
- 7 คนพูดมาก เกินไป ใครจะชอบ
คนอวดใหญ่ อวดโต ไม้บรรลย์

ผิดเวลา เจริชา กล่าวปราศรัย
คนเข้าใจ ว่าผู้^{นี้} มีปัญญา
ควรตีแผ่ ดีได้ ในปัญหา
ไม่ต้องพา- ตนรับ ความอับอาย
เปรียบชายโหด ขันที่ ที่มันหมาย
ซังกะตาย เพื่อพร้า เฝ้ารำพัน
เขาถือว่า- ฉลาดได้ ไม่หุนหัน
เขาพากัน กลียดชัง อหังการ
บางคนเล่า เจ็บเสียด สำเนียงขาน
รู้ประมาณ ควรมิควร ถ้วนวิถี
เขาจึงจะ ปราศรัย ในวิถี
เหตุมีมี มารยาท อนาคตใจ
ผู้รอบคอบ ปฏิภาณ รู้งานไซ
ไม่ว่าใคร ก็รังเกียจ เกียดทุกคน